

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 449. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992356750224/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

spise af Zeus's Offermaaltid eller henrettes paa den forfærdeligste Maade. Det komiske Motiv, at det betragtes som Livssag, om Børn smager paa nogen Mad eller ikke, er behandlet med den stærkest spændte Højtidelighed. Salome opfordrer i overjordisk Sværmeri sine Børn, et for et, til at lade sig spidde, flaa, brænde o. s. v. Antiochus beundrer højlgt Salome, ja, denne følsomme Overbøddel kaster sig endog paa Knæ for hende med Ordene:

Du er ej Kød og Blod! — Sligt Offer kendtes
ej for! — Velsign mig du, som fra Olympen sendtes!

Og Salome er selv følsom nok til at velsigne ham. Sønnen Benoni faar, efter ligeledes at have velsignet sin Morder, Hænder og Fødder afhuggede, og bliver derpaa kogt i Olie. Saa høres to stærke Økseslag: det er Abirs Fødder, som bliver huggede af, Juda bliver martret o. s. v. Antiochus, den barbariske Konge, eller Werner, den ligesaa barbariske Digter, lader Børnene blive radbrækkede Led for Led og saa Lemmerne afrive. Han skaaner os ikke for et eneste Ledemod. Under alt dette føler Moderen, som tvinges til at overvære Alt, kun Martyrfrydens højeste Vellyst, og da Antiochus nu anden Gang i sin vanvittige Følsomhed «dybt bevæget» bøjer sig for hende med Ordene:

Vil, store Niohe, du da fra mig gaa bort i Vrede?

saa lægger hun den højre Haand paa hans Hoved og siger «meget højtideligt»:

Jeg våd, min Frelser lever. Lær en Gang til ham at bede!

Til sidst aabner Baggrunden sig: man øjner Marterredskaberne og den uhyre Kedel med kogende Olie, i hvilken Benoni ligger; hans Hustru stirrer med Hovedet over Kedlens Rand ned i den. Ved Siden deraf et brændende Baal. Salomes Aand aabenbarer sig over Flammerne og slukker Ilden.

Man tænke sig, at der var en Tid, da dette syntes Poesi. Goethe tog sig altid varmt af Werner og opførte Arbejder af ham paa Weimar Teater. Han skriver 1808 om ham til Jacobi: «Det forekommer mig gamle Hedning ganske underligt at se